

§ 12.

Ministeren for offentlige Arbejder kan efter Indstilling fra det i § 2 nævnte Udvalg og efter Forhandling med Statsministeren træffe Bestemmelse om Anlæg af særlige Udflugtsstier (Cykle- og Gangstier) til Fremme af Befolkningens Friluftsliv.

§ 13.

Anlægget af de i Bykommunerne beliggende Strækninger af Stierne foretages ved vedkommende Byraads (Kommunalbestyrelses) Foranstaltning og Anlægget af Strækningerne i Landkommunerne ved Amtsrådets Foranstaltning. Om fornødent kan Arealerhvervelsen, herunder Paalæg af Byggelinier og Udsigtsservitutter, ske ved Ekspropriation efter de henholdsvis for Bygader og Landeveje gældende Regler eller efter Ministerens Bestemmelse efter Reglerne i § 4.

Naar Anlæggene er fuldført, paahviler det de By- og Sognekommuner, hvori de er beliggende, at vedligeholde Anlæggene i den Stand, hvori de er sat.

I Mangel af mindelig Overenskomst om Udgifternes Fordeling kan Ministeren for offentlige Arbejder efter Forhandling med Statsministeriet, Indenrigsministeriet og Finansministeriet bestemme, hvorledes de medgaaende Anlægsudgifter med Fradrag af det Stats-tilskud, der maatte blive ydet, skal fordeles paa de Kommuner (By- og Amtskommuner samt i særlige Tilfælde Sognekommuner), der skønnes at have Interesse i Anlægget.

Ingen Del af de omhandlede Anlægsudgifter, men derimod Udgifterne ved Stiernes Vedligeholdelse, kan medregnes blandt de regnskabsmæssige Vejudgifter, i Forhold til hvilke Amts- og Sognekommunernes Andele i Motorafgifterne beregnes i Henhold til § 9 i Lovbekendtgørelse Nr. 123 af 23. Marts 1932 om Afgift for Motorkøretøjer m. v.

§ 14.

Denne Lov gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved Siden af Bestemmelsen om, at der kan iværksættes Fredning af Omraader, som paa Grund af deres Skønhed, Beliggenhed eller Ejendommelighed har væsentlig Betydning for Almenheden, og af Omraader, Planter og Dyr samt geologiske Dannelser, hvis Bevarelse af naturvidenskabelige, undervisningsmæssige eller historiske Hensyn er af væsentlig Betydning, giver Naturfredningsloven af 7. Maj 1937 i § 1 Hjemmel for, at der under visse Forudsætninger kan aabnes Adgang til at færdes i Naturen paa Steder, hvor saadan Færdselsret af Hensyn til Befolkningens Friluftsliv er af væsentlig Betydning for Almenheden. I Tilslutning hertil bestemmes det i § 13, at Fredningsnævnet ved Kendelse kan bestemme, at der paa nærmere angivne Vilkaar skal være Adgang for alle og enhver til at færdes paa saadanne Steder. Af Bestemmelsen i § 23, 4de Stykke, fremgaar det, at der under Udtrykket „at færdes paa“ ogsaa er tænkt paa Ophold og Badning fra saadanne

Steder, og Bestemmelsen i § 13 om, at Fredning ogsaa kan ske gennem Erhvervelse, og navnlig Bestemmelsen om, at Adgangen for alle og enhver kan gennemføres ved Ekspropriation, har en naturlig Forbindelse med, at en saadan Adgang, navnlig forbundet med Ophold, kan føre til en saadan Raaden over Arealet, at dette praktisk talt helt beslaglægges.

Denne Lov giver altsaa principielt Grundlag for at sikre Befolkningens Adgang til Friluftsliv under de forskellige Former, baade saaledes at man kan færdes over de paagældende Steder, og saaledes, at der kan indrettes Pladser: Folkeparker, Badestrande, Lejrpladser o. s. v., hvor Befolkningen eller Grupper af denne kortere eller længere Tid kan opholde sig i Naturen.

Imidlertid rejser der sig i Forbindelse med Erhvervelsen, Etableringen og Administrationen af saadanne Pladser en Række Spørgsmaal, som ikke er ordnede i Naturfredningsloven, og som det kan være prak-